

"מאמר דניאל" לפרשת שמות

זמני כניסה ויציאת השבת

רבינו תם	יציאת השבת	כניסת שבת	איזור
18:06	17:33	16:21	ירושלים
18:01	17:29	16:38	תל אביב
18:01	17:29	16:37	חיפה
18:05	17:33	16:41	באר שבע

**העלון מוקדש
לעילוי נשמת
אהובה בת נג'את
ת.נ.צ.ב.ה**

במדרש רבה נאמר 'עשרה שמות נקראו לו למשה... אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, חיך, מכל השמות שנקרא לך איני קורא אותך אלא בשם שקראתך בתיה בת פרעה. והשאלה שנשאלת מדוע בחר לו ה' יתברך את השם "משה" שניתן לו על ידי בתיה בת פרעה המצרית, ומדוע לא נקרא באחד משמות הקודש כפי שראינו במדרש? יסוד גדול לימדה אותנו תורתנו הקדושה, השם משה הוא השם שנבחר למנהיגם של ישראל מכל העשרה שמות שהובאו במדרש, וזאת משום 'מן המים משיתהו', שם זה הזכיר למשה תמיד איפה הוא היה, ומאיפה הצילו אותו. להזכיר לו מהימור ה' הציל אותך מקטנותך עוד שהיתה בתיבה כבר אז החלה ההשגחה הפרטית לרחף מעל ראשך. ה' יתברך שלח את בתיה ונתן בליבה להצילו ולגדלו, אף שידעה בוודאות כי מילדי העברים הוא. לכן נבחר שם זה למשה רבנו. ואכן משה זכר תמיד את הכרת הטוב שלו לה', וזכה שעליו מעידה התורה "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם על פני האדמה". ומה מדרש זה מלמד אותנו ? שתמיד יזכור האדם מאין הוא בא ולאן הוא הולך ולפני מי הוא עתיד ליתן דין וחשבון, ויחנך את עצמו לברוח מהגאווה ויקנה לעצמו את מידת הענווה.

כפי שמספרים סיפור ידוע על אדם פשוט שהיה רועה צאן, הוא עשה את עבודתו בצורה מושלמת וטובה. תמיד הוא שמח במה שיש לו ולעולם לא היה עצוב. יום אחד המלך תוך כדי טיול בשדות ראה את אותו רועה צאן כיצד הוא מטפל בצאן ועושה את עבודתו בצורה טובה ומסורה, ועל כן החליט לפנות לרעה צאן, האם הוא מוכן לעבוד אצלו בגינה של הארמון. "אני זקוק לעובד נאמן וטוב כמוך" אמר המלך לרועה הצאן. רועה הצאן התבייש לסרב למלך, הוא גם חשב על ילדיו ואשתו שהיה צריך לפרנסם ועל כן הסכים לעבוד אצל המלך בתפקיד גנן. הוא החל לעבוד ולאט לאט התחבב על המלך עוד יותר, המלך השקיף מהחלון כל בוקר והיה רואה את אותו רעה צאן עובד בצורה נאמנה ומסורה בארמונו. מידי פעם החליט לצאת אל הגינה ולדבר עם אותו רועה צאן, הוא הבין מהר שאותו רועה צאן הוא אדם ישר הגון ואף חכם, הוא התחיל להתייעץ איתו וראה שהעצות שלו טובות וכל מה שהוא אומר למלך באמת מצליח והחליט להחליף לרועה הצאן תפקיד-מהיום הוא לא יהיה הגנן אלא יועצו המשפטי של המלך. מהר מאוד הוא התקדם בתפקיד וכיהן גם כיועץ הכלכלה של המלך – אחראי על כל רכושו של המלך. בנתיים כל מי שלא אהב את המהלכים היו השרים האחרים, כל מי שהיה מקורב למלך ורצה לכהן בעצמו כיועץ הכלכלה של המלך, כולם ניסו לטכס עצה והחליטו לעשות יד אחת נגד אותו רועה צאן על מנת להעיף אותו. הם החלו להעליל עליו עלילות שווא, אך המלך היה חכם וידע שזה לא נכון ולא האמין להם בקלות כל כך. עברו שנים, המלך היה זקן מאוד. יום אחד אותו מלך הלך לעולמו ומי שהחליף אותו היה בנו הצעיר. ניסיון במלוכה לא היה לו, וגם בחיים עצמם בקושי היה מנוסה, ועל כן ניצלו זאת אותם שרים – מה שלא הצליחו לשכנע את אביו המלך להעיף את רעה הצאן, אולי הפעם יצליחו שינצלו את חוסר ניסיונו של המלך החדש. הם פנו אליו "אביך היה אדם תמים שהאמין ברועה הצאן, ואותו רועה צאן היה מעלים כספים לאבא שלך, הוא היה מנצל את טוב הלב שלו...". המלך הצעיר האמין להם ומהר קרא לרועה הצאן בכעס ופנה אליו "אני דורש ממך שתציג בפניי את כל פירוט ההוצאות וההכנסות בשנים האחרונות...". אותו רועה צאן היה נאמן וישר ועל כן לא נלחץ, "בשמחה אדוני המלך" והחל להציג בפניו את כל ההכנסות וההוצאות, בפירוט ודיקדוק רב... המלך הצעיר היה מופתע, הוא לא הבין למה השרים ככה העלילו על רועה הצאן עלילות... לא היה לו מה להגיד אלא לשבח את רועה הצאן. השרים לא הסתפקו בכך, המשיכו להעליל עליו עלילות, "אדוני המלך, מה חשבת שתצליח מהר להפיל אותו ולגלות את האמת? אם תלך לבית שלו ותעשה לו ביקור פתע, אתה תגלה מהר מאוד כמה הוא גנב וכל הבית שלו התמלא בציוד וריהוט מהארמון של המלך. אותו מלך צעיר כעס ומהר עלה על הכרכרה להגיע לביקור פתע בביתו של רועה הצאן... הוא נכנס לבית וראה רהיטים ישנים מאוד, שולחן מתנדנד, שום דבר לא הראה סימני גניבה או משהו שנלקח מהארמון, הוא החל לעבור בחדרים... אך לא מצא דבר. לפתע הוא ראה דלת נעולה, והשרים ישר אמרו "הינה אדוני המלך כאן הוא מחביא את האוצרות... עלינו עליו...!". המלך עוד יותר כעס, וביקש מהרועה צאן לפתוח את הדלת... רועה הצאן התבייש וביקש מהמלך שיוותר כי הוא לא מעוניין לפתוח את הדלת הזאת. המלך החל לכעוס, וכבר האמין לדבריהם של השרים ורצה לראות במו עיניו את הציוד שיש בחדר הזה. ואז הרועה צאן בבושת פנים פתח את הדלת ומה להפתעת כולם היה שם? "מקל ותרמיל". המלך לא האמין למראה עיניו ולא הבין מה פשר המקל והתרמיל האלה... רועה הצאן השפיל את מבטו ואמר "אדוני המלך, מאז שאבא שלך לקח אותי בתור רועה צאן והעלה אותי לגדולה, אני כל יום מגיע לבית ונכנס לחדר הזה וזכר במקל והתרמיל שהייתי רועה צאן, תמיד אני זוכר מהיכן הגעתי ומה הייתי ולעולם אני לא שוכח, כך על מנת שלא תעלה גאווה בליבי ואזכור תמיד מהיכן הגעתי... ומה הייתי לפני, כך אני זוכר ולא נותן לגאווה להשתלט עליי...".

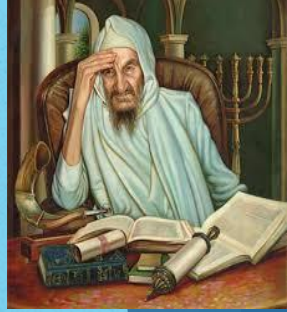
אזכרת השבת:

**(להקדשות נא
להודיע מראש)**

"והיה לזכרון עולם..". העלון מוקדש לעילוי נשמת הנפטרים:

צ'יצ'אן בן ביסקה	יוסף בן זוהרה	אהרון בן חזלה	נוריה בת נעימה
חזלה בת חביבה	ישראל בן נרה	חי בן ירדנה	אורלי בת סעידה
אלגריה בת אסטריה	נתנאל בן אורלי	גרשון בן רחמה	שושנה בת זוהרה
יהודה בר חביבה	אלרואי בן אורטל	שמעון בן עיישה	שרה בת נוריה
ליאור לוי דהבני בן מרים	יוסף בן ביסקה	יצחק בן רחל	רחל בת מרים
		הושוע בן רבקה	שרה אקדס בת זילפה
			עדן בת כוכבה

סיפורי מופת על הצדיק הקדוש בבא סאלי

סידנא בבא סאלי פירש את דברי חז"ל "תפילת שיכור תועבה" – אל תקרא "תועבה" אלא "טועה בה", שאסור להתפלל על אדם ששתה (ולא יכול לעמוד ולדבר בפני מלך) ועל כן תפילת שיכור תועבה כדברי חז"ל, כי הוא טועה בה – טועה בתפילתו. לאחר שעלה רבינו לשכון בארץ הקודש לצמיתות, בשנת תשכ"ד נסע הבבא סאלי לטבריה והתארח בבית חזנו הרה"ג מסעוד מלול זצ"ל. כשראה הבבא סאלי את המניין שבו מתפלל רבי מסעוד, התרשום מאוד ממראה עיניו, חבורת קדושים יראים ושלמים, הרואים את ה' לנגד עיניהם, מתפללים בדביקות עצומה, ללא שום פניה אישית, כולם עטורי זקן, מתנהגים בדרך ארץ ובצניעות, נכספו נפשו של הבבא סאלי לגור בקרבתם של יהודים חשובים אלה, כדי שיוכל להתפלל עמם בכל יום, אך דבר אחד מנע ממנו מלגור לידם, והוא: חילולי השבת, שראה בכביש שלידי בית הכנסת שנוסעים בשבת.. זה מה שמנע מבבא סאלי לגור לידם ולהתפלל עימם, כל כך כאב לו על חילולי השבת שבסביבה. אך למרות המרחק הגדול שהיה בין מקום מגוריו לבין טבריה, אהבתם של יהודים אלה היתה חקוקה בלבו של רבינו, ובכל הזדמנות שהיה מגיע לטבריה, היה מעדיף להתפלל עם המניין הזה. ולעיתים היה הבבא סאלי נוסע במיוחד לטבריה כדי להתפלל עם אנשים יראים ושלמים אלה וחוזר לביתו..

להצלחת אופק בן סיגלית הצדיק על תרומתו לעלונים - ה' ישלח לו זיווג הגון במהרה..
להצלחת התורם בעילום שם - ה' יתן לו ולאשתו זרע בר קיימא ילדים ושפע רב..

רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב צוק"ל

אומר רבינו רבי נחמן מברסלב בליקוטי מוהרן תורה רפב, "אף על-פי כן צריך אתה לחפש ולבקש למצא בו מעט טוב, ששם אינו רשע. וזהו: ועוד מעט ואין רשע – שצריך אתה לבקש בו עוד מעט טוב, שיש בו עדין, ששם אינו רשע, כי אף-על-פי שהוא רשע, איך אפשר שאין בו מעט טוב עדין, כי איך אפשר שלא עשה איזה מצוה או דבר טוב מימיו" אומר רבינו, תדון יהודי לכף זכות, תחפש בו מעט טוב, כי אין יהודי אחד שאין בו טוב, תמיד אפשר לחפש ולמצוא בו משהו טוב שאפשר להגיד עליו. (כפי שמספרים על סגורן של ישראל, הרבי מברדיטשוב, שראה יהודי אוכל ביום כיפור, אמר לו שמה אתה חולה והרופא אישר לך לאכול משום פיקוח נפש – אותו יהודי אמר לו שלא הוא לא חולה, אז הרבי אמר לו, אולי אתה לא יודע שזה יום כיפור (הרבי ניסה לדון אותו לכף זכות) ואותו יהודי אמר, לא אני כן דווקא יודע שהיום יום כיפור ואני בכל זאת אוכל.. סביר להניח שאם אנחנו היינו נתקלים בו היינו כועסים עליו או מעירים לו, אך הרבי הקדוש הרבי מברדיטשוב הרים את עיניו לשמיים ואמר ריבונו של עולם, תראה את בניך גם שהוא חוטא הוא לא משקר ואומר את האמת, הוא לא מתרחק מהאמת, שנאמר מדבר שקר תרחק.. וכך היה הרבי מברדיטשוב דן את היהודים לכף זכות ומשיב אותם בתשובה, וממשיך רבינו – "ועל-ידי-יזה שאתה מוצא בו עוד מעט טוב, ששם אינו רשע, ואתה דן אותו לכף זכות, על-ידי-יזה אתה מעלה אותו באמת מכף חובה לכף זכות", עד שישב בתשובה על-ידי-יזה. ובהמשך אומר רבינו שגם אתה בעצמך דנים אותך לכף זכות במקום כף חובה, וגם אתה תשוב בתשובה ותשמח במעשים שלך.

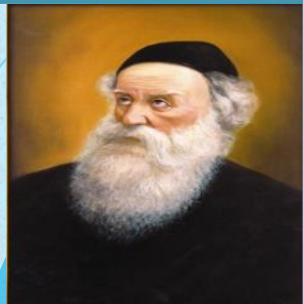
הרב הגאון הרב יורם מיכאל אברג'ל צוק"ל

בשבוע הקודם סיימנו לקרוא את ספר בראשית, שהוא בבחינת "מעשה אבות" משום שבו מסופר על קורות חייהם של אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, וכן של השבטים, מה שעשו ופעלו במשך חייהם, וכיצד עבדו את הבורא. לעומת זאת, ספר שמות שכעת מתחילים אנו לקרוא הוא בבחינת "מעשה בני" משום שבו מסופר על מה שאירע לבניהם של האבות – עם ישראל הקדושים – במצרים ובמדבר. פתיחתנו של ספר שמות הוא בפסוק "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" (שמות א,א). הטעם שפתחה התורה את ספר שמות ב"ואלה שמות" בתוספת ו' החיבור, ולא "אלה שמות", זהו כדי לחבר את ה"מעשה בני" שבספר שמות עם "המעשה אבות" שבספר בראשית, ולהשמיענו שלא נפרדה חלילה קדושת האבות מן הבנים בעת ירידתם לגלות מצרים, אלא היתה מחוברת ומקושרת עמם, והיא שעמדה להם להחזיק מעמד ולשרוד בגלות הקשה והנוראה על אף הקושי העצום שהיה כרוך בה. ומכך עלינו ללמוד לקח גם בנוגע לגלות שבה אנו עומדים, שהחיבור שלנו עם אבות האומה, דרכם וקדושתם, הוא זה שנתן לנו כח לעמוד איתנים וחזקים ולא להישבר על אף תוקף הגלות. לפי פנימיות התורה האות ו' מסמלת את הצינור המשכת החיים העליונים מלמעלה הישר למטה אל הנבראים. לכן פתחה התורה את ספר שמות, בו מסופר על ירידת עם ישראל לגלות מצרים, באות ו' של "ואלה" כדי להורות על המשכת החיים העליונים שהמשיך הבורא יתברך אל תוך נשמותיהם של עם ישראל בעת ירידתם לגלות, וכך גם בנוגע לגלות בה אנו נמצאים, חיבור האדם עם מקור החיים – הקב"ה ותורתו הקדושה, מסוגל להמשיך אל תוך נשמתו חיות וכח, לשרוד גם בעיתים הקשות. (אמרי נעם, שמות, מאמר א').

"בצור ירום"

ביאורים מספר התניא מפי הרב הגאון רבי יורם אברג'ל צוק"ל

על כל טיפה יש יסורים, הנה יוסף הצדיק בגלל עשר טיפות שנפלו ממנו בזמן הניסיון עם אשת פוטיפר בלי כוונה בגלל ההרהור, הורידו לו עשר שנים מחייו, הוא היה צריך לחיות מאה ועשרים שנה, הורידו לו עשר שנים. לא היה די בזה, בגלל שהפגם היה עמוק מאוד, כי הוא היה צדיק, והטיפות היו קדושות מאד, היה ראוי לצאת ממנו שנים עשרה שבטים נולדו לו רק שנים, הוא איבד עשרה, כי אצל הצדיקים כל טיפה מחושבת. דבר שלישי, כדי לתקן היה צורך לקחת עשרה צדיקים הרוגי מלכות כדי להשלים את החסר. כל זה היה אצל יוסף הצדיק!

אומר כאן הרב, שאם אדם הגיע לדרגה של צדיק גמור, דהיינו שגמר את כל מלאכת הבריורין בעולם הזה, ואין לו עוד מה לברר מצד מעשיו, כי כבר הם מבוררין די הצורך, זה נקרא צדיק וטוב לו, עליו נאמר "אימרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו" (ישעיהו ג'). ולכן יעקב אבינו ע"ה שהיה גלגול של אדם הראשון, היה צריך לסבול מאה ושלושים שנה כנגד מאה ושלושים שנה שפרש אדם הראשון מאשתו, וכשיעקב אבינו היה בגיל מאה ושמונה, שהוא גימטריא גיהנם, חשב שבזה הוא השלים את התיקון שלו והוא כבר מזוכך, ולכן ביקש לישב בשלוה, אמר הקב"ה שהוא עדיין לא השלים את התיקון, אלא יש לו עוד עשרים ושנים שנה לסבול.

העלון מוקדש לעילוי נשמת צ'יצ'אן בן ביסקה וחזלה בת חביבה

ת.נ.צ.ב.ה

מֵרֵן הַקְּדוֹשׁ וְהַגָּאון הַרֵב עוֹבְדֵיָה יוֹסֵף צְדָק"ל

כתב רבינו הרמב"ם (בפכ"ט מהלכות תפלה), מצות עשה מן התורה לקדש את יום השבת בדברים (בדיבורים), שנאמר: "זכור את יום השבת לקדשו". כלומר, תזכור אותו בדברי שבח בכניסתו וביציאתו. בכניסתו, בקידוש היום, וביציאתו בהבדלה.

וההבדלה שאנו עושים במוצאי שבת, עושים אותה גם בתפלת ערבית, וגם בהבדלה שעושים עם כוס יין. בתפלת ערבית, וכשברכים "אתה חונן לאדם דעת", מוסיפים "אתה חוננתנו" כפי שמודפס בכל הסידורים.

ובמסכת ברכות (דף לג.) מבואר, שמי שטעה ושכח ולא אמר "אתה חוננתנו" בתפלת ערבית, לא הצריכו אותו רבותינו לחזור ולהתפלל, משום שלאחר מכן יעשה הבדלה על הכוס (עם כוס יין). ואמר רב ששת, שמי שטעה בזו ובזו, כלומר, גם שכח לומר אתה חוננתנו, וגם טעה ואכל לפני ההבדלה, עליו לחזור ולהתפלל שוב תפלת ערבית (והכוונה היא לתפלת העמידה של ערבית). ואז יתקן ויאמר "אתה חוננתנו".

וכן פסק מרן בשלחן ערוך (סימן רצד), שמי ששכח להזכיר "אתה חוננתנו" בתפלה, אינו חוזר להתפלל. אבל אם טעה ואכל לפני ההבדלה, עליו לחזור ולהתפלל. אולם מרן השלחן ערוך ב"בית יוסף", כאשר הביא את הדין הזה בשורשו, עם דברי הראשונים שפסקו להלכה שמי שטעה ואכל לאחר ששכח לומר את חוננתנו, עליו לחזור ולהתפלל, תמה על כך שרבינו הרמב"ם לא הזכיר כלל את הדין הזה. ומכל מקום בשלחן ערוך פסק כן למעשה, אחר שכתבו כן כמה מרבותינו הראשונים בפירוש.

ומרן רבינו עובדיה יוסף צ"ל דן בענין זה (חזון עובדיה שבת, ח"ב עמוד שט), והביא שבכמה מספרי הראשונים שנדפסו לאחר זמן מרן הבית יוסף, פסקו בפירוש שאפילו אם טעה ואכל, אינו חוזר להתפלל. והסבירו שמה שאמר רב ששת בגמרא "טעה בזו ובזו חוזר", הכוונה היא, שאדם טעה ולא אמר אתה חוננתנו, ולאחר מכן ראה שגם כוס יין אין לו, הרי הוא חייב לחזור ולהתפלל כדי לומר לכל הפחות את ההבדלה בתפלה. וכתב מרן צ"ל, שיתכן שזו גם דעת הרמב"ם שהשמיט את הדין הזה, משום שלדעתו אינו צריך לחזור ולהתפלל אפילו אם טעה ואכל.

ולמעשה פסק מרן צ"ל, שיש להורות כדברי מרן השלחן ערוך, שמי שטעה ולא אמר אתה חוננתנו, ולאחר מכן טעה ואכל לפני ההבדלה, עליו לחזור ולהתפלל. אולם נכון לעשות "תנאי" ולומר בפירוש לפני שחוזר להתפלל, ש"אם איני חייב לחזור ולהתפלל, תהיה תפלה זו תפלת נדבה".

הרבי מילובביץ' צדק"ל

בצעירותו של הצמח צדק, קרא לו פעם רבינו הזקן ואמר לו שברצונו לתת לו להשיג ענייני תורה במתנה. אך הצמח צדק סירב, באמרו שברצונו להשיג את ענייני התורה מתוך יגיעה ועמל משלו ולא במתנה.

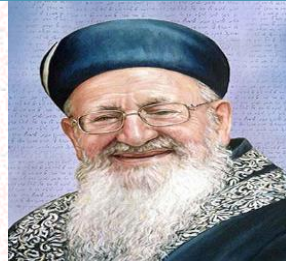

בזקנותו שהוסיף חכמה על חכמתו, הצטער הצמח צדק על כך שלא קיבל מסבו, באמרו שככל שהיה ברבינו הזקן מעניק לו עניינים נעלים בתורה, היה יכול להתייגע ולהשיג עניינים נעלים יותר ונשגבים יותר שכן התורה היא ללא גבולות...

והמסקנה אלינו לכל הפחות ללמוד ממעשה זה, על גודל מעלת היגיעה והעמל בלימוד התורה, שבשל כך ויותר הצמח צדק אף על עניינים נעלים ביותר, ווויתר על סודות התורה בתור מתנה, העדיף להתייגע ולעמול על כך.

פעם רצו מתנגדים לבחון את האדמור הצמח צדק בלימוד, והקיפוחו בהלכות ופולפולים ולאחר שנכחו לדעת שהוא גאון גדול, עלתה בדעתם סברא לבחון אותו בדיני שולחן ערוך אורח חיים, בחשבם שמכיוון שהוא למדן, הרי כדרכם של הלומדים ייתכן שאינו בקיא באורח חיים שולחן ערוך, ערכו מסיבת קבלת פנים לכבודו ובה העמידו שולחן ועליו פירות ומיני מזונות, באופן שעורר שאלות שונות, בנוגע לסדר הברכות. שלמה ופרוסה, חביב ואינו חביב, פירות משבעת המינים וכו'.. וביקשו מהרבי לטעום מכל המינים שעל השולחן, בחשבם שבודאי ייכשל בכך, כדרך הלומדים שאינם בקיאים באורח חיים. אך הרבי טעם מכל המינים ועמד בבחינה, מלבד הפרוסה והשלמה, שהרבי בירך דווקא על הפרוסה. שאלוהו הבוחנים, הואיל והרבי אכן למדן, וגם באורח חיים הוא בקי, איך ייתכן שבירך על הפרוסה? הרי זה דין מפורש שכאשר יש שלמה ופרוסה צריך לברך על הפרוסה.. נענה הרבי "הן אמרת, שבשעה שיש שלמה ופרוסה צריך לברך על השלמה.. אבל ישנו דין נוסף ש"אתכא דבעל הבית סמכין" (אנו סמוכים על שולחנו ודעתו של בעל הבית) ובכן כיוון שאין על השולחן סכין, ניכר שדעת בעלת הבית היא שיבצע על הפרוסה דווקא, שהרי אילו רצתה שיבצע על השלמה היתה מניחה סכין.. ראו את חוכמתו האדירה של הרבי וביקשו סליחה.

סיפורים על הרב הקדוש והגאון הרב מרדכי אליהו צדק"ל

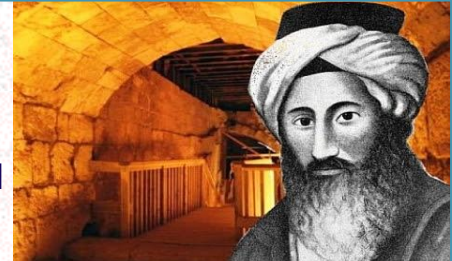

הלכות נזיפה וסוכריה

אחד מתושבי העיר צפת סיפר לבנו של הרב, הגאון רבי שמואל אליהו שליט"א, רבה הראשי של צפת עיר הקודש סיפור מיוחד. בזמן שהיה תלמיד בכיתתו של הרב ופעם התנהג במשהו שלא כשורה והגיעה לו נזיפה חמורה. קרא לו הרב, נזף בו ואף הרים עליו יד קלה, ספק סטר ספק ליטף, ובידו השנייה הושיט לו סוכריה והאיר פניו באומרו: "קח ותברך". הוסיף ואמר אותו תלמיד ברבות השנים: "לא מעט נזיפות ומכות קיבלתי בחיי. אך לא היתה נזיפה שהשפיעה עלי כמו אותה נזיפה מפי הרב, שידע לעטוף את תוכחת המוסר באהבה רבה וכך הצליח לגעת במקום הכי עמוק ופנימי בלבי". גם שמוכחים מישהו וגם שמעירים למישהו, הכל צריך להיות באהבה ולוודא שאף אחד לא נפגע ונעלב ממך. שלא לבייש את האחר.

ועוד נראה לי שאפשר להוסיף בעניין זה, את הנאמר "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא" מדוע נאמר פעמיים? ומה המשמעות ולא תשא עליו חטא? אז הוכח תחילה את עצמך בדבר, אחר כך תוכיח אחרים, וגם שאתה עושה זאת, הקפד - ולא תשא עליו חטא - שלא תבייש אותו ולא תשפילו בהוכחה ואז תשא עליו חטא - הלבנת פני רבים, שלא תבייש אותו.

פניני תורה מאת הרב הגאון והקדוש החיד"א הקדוש

"וישמע פרעה את הדבר הזה ויבקש להרג את משה"

לפלא היתה התנהגותו של פרעה, משה רבינו הרי נחשב לנכדו של פרעה, (בתיה גידלה את משה בארמון) ודומה היה משה לבן מלוכה, אם כן האם אדם הקרוב למלכות, שיהרוג אדם הדיוט ופשוט יתחייב בשל כך למיתה בידי המלך? ועוד שאין ראיה ברורה ועדים לדבר, הרי לא היה איש ליד משה רבינו שהרג את המצרי. שנאמר "וירא כי אין איש" אם כן כיצד ברגע ששמע זאת פרעה ביקש תכף ומיד להרוג את משה החביב לבתו בתיה, ומעמדו רם וגדול בחצר המלכות, ללא בדיקה וחקירה ורק על סמך שמעה כך פועל פרעה? אפשר כי שמע פרעה שהרג משה את המצרי בשם המפורש שנאמר "הלהרגני אתה אומר" באמירה. כששמע זאת פרעה, הבין מיד שרק באמירה פשוטה הרג משה את המצרי ונבהל מאוד, החל לחשוש לחייו עצמו שמא משה יהרוג גם אותו בשם המפורש, ולכן לא ניסה פרעה כלל לחקור את הנושא, מיד החליט להיפטר ממשה רבינו, כי אם יש אפשרות שמשה רבינו יכול להרוג גם אותו בכוח הדיבור הוא פחד ורצה להגן על חייו, ולכן החליט להרוג את משה רבינו תכף ומיד. (פני דוד).

להקדשות לעילוי נשמת

אנא צרו קשר במס' 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

מי שאינו שמח ושרוי בעצבות – רוח השכינה אינה שורה עליו. ועל כן אמר רבי שמחה בונים מפשיסחה: "גדול כוחה של תפילה בשמחה יותר מכוחו של הבכי." ומעשה שהיה בעת שהיה ר' שמחה בונים בנמל שבעיר דנציג, והנה נפל אדם אל המים וכמעט שטבע. קרא ר' שמחה בונים אל האיש, ואמר ביידיש: "גריס מער דעם לויטן", כלומר: "מסור דרישת שלום בשמי ללווייתן." והנה, עזר ה' לאותו אדם, שאחז בקרש אחד וניצל. לימים אמר ר' שמחה בונים כי לא יכול היה לעזור לטובע בגלל הבהלה הגדולה והצער שבהם היה שרוי. אך כשאמר לטובע דבר בדיחה ונזרקה בו מעט שמחה, רק אז יכול היה לעזור לאיש שלא יטבע. רואים אנו עד כמה גדולה כוחה של השמחה. ונביא עוד מעשה ברבי שמחה בונים מפשיסחה שהעדיף לשמח את תלמידיו כי ידע את מעלת השמחה.

סיפור רבי שמחה בונים מפשיסחה: "פעם אחת הייתי צריך לספר איזה סיפור מעשה, אבל היה זה מעשה של חולין, וידעתי שאם אספר אותו יעורר צחוק גדול. באותה עת היה קהל גדול מאוד, ואמר לי היצר הרע שלא אספר, כי אני עלול להפסיד את הקהל שלי, שלא יראה בי עוד רבי. אמרתי לעצמי: נסתרות דרכי השם, ואני – מדוע אני צריך לעשות חשבונות כאלה? יהיה מה שיהיה – אני יכול לעצור את הקדושה שבמילים ובאותיות. הלוא כך אמר גם רבי פנחס מקוריץ, שכל מיני התענוג הם מגן עדן, ואפילו דברי בדיחה! השלמתי עם כך שלא אוכל עוד לשמש רב וסיפרתי את המעשה, שאכן עורר צחוקים רבים, אך אני – לא הייתי שותף לצחוק זה. והנה, מאז סיפרתי נזרקו אליי יותר 'קוויטלך' – פתקאות בקשה, והחסידיים דבקו בי אף יותר ממקודם."

"לא להתעלם מהזולת"

מסופר על המגיד מדובנא שהלך ברחובה של העיר ביום חורף קר וראה אדם עיוור, עני, חסר מלבושים, שהולך עם ילדו הקטן שאוחז בידו ומנחה אותו בדרכו. אנשים עברו על פניהם, ואין איש שם לב אליהם, לשאול לשלומם ולדאוג להם לדבר מאכל. המגיד מדובנא ראה אותם, וליבו הרחום כאב, עצר המגיד מדובנא ושאל לשלומם. העיוור, היה אדם מר נפש, שתק ולא ענה. ואילו הנער שליווה אותו סיפר למגיד מדובנא, שאימו נפטרה לפני זמן מה, הוא נשאר רק עם אביו העיוור והם גרים במחסן קר וקטן. שאל אותם המגיד לאן דרכם? אמר לו הילד שהם בדרך לבית התמחוי של עניי העיר לארוחת צהרים חמה. ריחם עליהם המגיד מדובנא ולקחם לביתו. נתן להם ארוחה חמה, סידר להם חדר טוב וחם. ארוחה זו חיממה את ליבם של העיוור ובנו הקטן, הם הודו לרב על טוב ליבו. האם תסכימו לגור כאן? שאל המגיד מדובנא והציע להם חדר חם וארוחות חמות חנים אין כסף, "כאן גם יוכל הילד ללכת ללמוד בתלמוד תורה" אמר המגיד מדובנא. התלבט האב העיוור כיצד להשיב, ואילו עיניו של הבן נצצו משמחה. בסופו של דבר הסכים האב העיוור להישאר לתקופת ניסיון, כדי שבנו הקטן יוכל ללמוד מעט תורה. הילד שהיה נבון וחכם החל ללמוד תורה והשתלב טוב בתלמוד התורה. אף לאחר פטירת אביו העיוור המשיך ללמוד בישיבה בהדרכתו של המגיד מדובנא. הילד התמיד בלימודו ושקד על תורתו ימים ולילות. היה לו זיכרון עצום ועד מהרה שמו התפרסם ברבים ונודע לתהילה. עברו שנים שמו התפרסם ברבים הוא הפך לגאון עצום הלא הוא רבנו שלמה קלוגר זצוק"ל המכונה המהרש"ק שהיה מגדולי הרבנים בפולין. אולי נתאר לעצמנו מה היה קורה אילו המגיד מדובנא היה ממשיך בדרכו ולא נותן רגע של תשומת לב לאב העיוור ולבנו? הם היו ממשיכים לבית התמחוי ודבר לא היה משנה את מצבם. איזה גאון עצום בתורה היינו מפספסים? כמו כן עלינו לשים לב, מה היה קורה אם בתיה היתה מתעלמת ממשנה בתיבה? אם בתיה היתה מפספסת ולא שמה לב לתיבה של משה רבנו? מה היה קורה למשה רבנו מושיען של ישראל? לכל אחד מאיתנו יש בבית "משה בתיבה". כל ילד יהודי הוא פוטנציאל להיות גדול הדור.

הפתגם השבועי:

"עיקר כוחם של דברים נובע מהדרך שבה התחלנו לעשותם. התחל מחדש בכוח ובהתלהבות"
(רבי נחמן מברסלב)

העלון מוקדש לרפואת

ראובן בן חנה
דביר בן גאולה ויויאן
מיכאל בן זוהרה
ימין בן עליזה
עופר בן שמחה
בן ציון בן אידיס יהודית

"אל נא רפא נא להם"

ה' יתמיד בריאותם ורפא אותם במהרה
אמן..

"ברכת השנה"

כל זכויות העלון להצלחה וברכה:

מור אבי אוריאל בן ציפורה
מרת אימי ויויאן בת נוריה
עזרא (עוז) בן נאווה וליז בת אורלי
אלעזר בן כוכבה
אליעד ושילת והבן מלאכי (משפחת משה)
מיכאל רבקה ושילה אלול
רון ובתאל והבת טליה (משפחת כנפו)
שמעון חיים בן שולה ורויטל בת שמחה אלגריה
עדן בן עופרה (וקנין)
אופק (נפתלי) בן סיגלית - זיווג הגון במהרה

העלון מודפס לזיכוי הרבים
ב"דפוס התאומים" קרית גת

כל המעוניין לסייע בזיכוי הרבים,
ולהקדיש את העלון להצלחה, לרפואה
או להנציח את נשמת קרוביו מוזמן ליצור קשר במס'
0523458725

"כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו"

יְבָרְכֶהָ ה' וְיִשְׁמְרֶהָ
יְאֵר ה' פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי וַיַּחַצֵּץ
יִשְׂאֵל ה' פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי וַיִּשְׁמַע לֵב שְׁלוֹמֵם